

בד"מ 1/8/25 המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' הפסיכולוגית XXXXXXXX

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 1/8/25

תאריך: 22/02/2026

בפני חברי הועדה:

נציגת שר המשפטים	עו"ד לינדה שפיר -
נציגת מועצת הפסיכולוגים	דר' שרונה מי-טל -
פסיכולוג בשירות המדינה	דר' שמואל פגירסקי -
-	

הקובל:

המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

באמצעות עו"ד יונתן ברג

מייל: tvia.mishmaat@MOH.GOV.IL

נגד

הנקבלת:

גב' XXXXX XXXXX

באמצעות עו"ד ערן קייזמן

מייל: lawers@kaisman-law.co.il

החלטה

1. ב- 10.08.2025 הוגשה קובלנה כנגד גב' XXXXXXX, פסיכולוגית משנת XXXX מ.ר. XXXXXXX (להלן: "הנקבלת").

ב"כ הקובל מייחס לנקבלת טיפול פסיכותרפי, וזאת מבלי שיש לה מומחיות כלשהי.

הנקבלת, לפי הקובלנה, טיפלה בקטין, בן להורים גרושים, נפגשה עם האם והקטין שלוש פעמים, וזאת ללא ידיעת האב וללא קבלת הסכמתו, כנדרש בחוק.

הנקבלת, על פי הקובלנה, ראתה דחיפות בטיפול, עת פגשה בו לראשונה, בשל קיום מחשבות אבדניות ועל כן, קיימה עוד שני מפגשים. עוד מציין ב"כ הקובל, כי הנקבלת לא פעלה לקבל הסכמת האב בדיעבד.

עוד מציין, כי על אף מצבו המורכב של הקטין, כפי שהתגלה בפניה, לא פנתה לפסיכולוג או לפסיכיאטר שטיפלו בו בעבר, לצורך התייעצות, כנדרש.

2. בגין המפורט לעיל, מייחס ב"כ הקובל לנקבלת את האישומים, כמפורט להלן:

- התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הפסיכולוגיה, לפי סעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים (להלן: "החוק"), וזאת, בית היתר, בהתאם לסעיף 7 לכללי הפסיכולוגים (אתיקה מקצועית), תשנ"ב-1991 וגם, הפרה את סעיף 13 לחוק זכויות החולה, תשנ"ו ולפי סעיף 33(3), בכך שהיא פעלה בחוסר אחריות במילוי תפקידה, בכך שקיימה אותן פגישות, כמפורט לעיל וכן, סעיף 5.4 לקוד האתיקה המקצועית של הפסיכולוגים בישראל.

- ועוד,

הנקבלת מואשמת בכך, כי נתנה טיפול המשלב אלמנטים של CBT וטיפול רגשי ללא מומחיות, ובכך הפרה את סעיף 9(ב) לחוק הפסיכולוגים.

- בחוסר אחריות מקצועית, בכך שלא התייעצה עם הפסיכולוג והפסיכיאטר וכן עברה על סעיף 33(6) לחוק, בכך שהפרה את חוק זכויות החולה.

נציין כבר, כי לא מצאנו בקובלנה כל עובדות המעידות על הטיפול באלמנטים של CBT ולא ברור על סמך מה מואשמת הנקבלת בכך.

להוכחת אשמתה של הנקבלת, הגיש ב"כ התביעה את הראיות כדלקמן :
סיכום טיפול פסיכולוגי חתום על ידי הנקבלת - ת/1, שהם למעשה תיעוד הפגישות עם תלונת האב על נספחיה - ת/2, לרבות התכתבויות ווטס אפ עם האב - ת/3 ו- ת/4.

תמליל שיחת ההבהרה בוועדת התלונות - ת/7.
החלטת ועדת התלונות מיום 17.02.2024 - ת/8.
תגובת הנקבלת לתלונה - ת/5.

3. לעמדת ב"כ הקובל, על סמך ראיותיו, יוכיח כי מדובר בהפרות מהותיות הפוגעות באמון הציבור במקצוע הפסיכולוגיה ויבקש להרשיעה בכל סעיפי האישום. במהלך הליך ההוכחות הוסיף את ת/6 - חוות דעת הנקבלת על הקטין(מיום 22.06.2023 ; תמלול שיחת ההבהרה - ת/7).

4. מתן טיפול פסיכותרפי ללא מומחיות

הבסיס לאישום על פי ב"כ הקובל הינו סעיף 9(ב) לחוק, האוסר על פסיכולוג שאינו מומחה, ליתן טיפול פסיכותרפי.

תכליתו של האיסור, היא הגנה מפני טיפול נפשי בידי מי שלא הוכשר לכך כדון. בהיעדר הגדרה בחוק, מסתמך ב"כ הקובל על הגדרת פסיכותרפיה בפסק דין פישלר נ' דנינו (ת"א 10315/01) :

"פסיכותרפיה הינה שיטת טיפול פסיכולוגית, שמטרתה לטפל בהפרעות או בבעיות נפשיות ... מטרת הטיפול הן להביא לשיפור במצב הרגשי והקוגניטיבי, לשיפור בגישות ובהתנהגות".

ב"כ הקובל ממשיך ומצטט מהגדרת האגודה האמריקאית לפסיכולוגיה APA, מהאתר וכן המכון הלאומי לבריאות הנפש בארה"ב (NIKA), המסווג CBT תחת Elements of Psychotherapy. ומכאן מסיק, כי הגופים המקצועיים המובילים בעולם מסווגים CBT כפסיכותרפיה.

ונעיר כבר עתה, כי בעניינו של פישלר, דנו חמש ערכאות ואין ב"כ הקובל מביא המסקנה הנובעת בעניין הטיפול הפסיכותרפי.

ועוד יש לציין, כי הדין האמריקאי אינו חל בעניינו, איננו בבחינת חוק גם בארה"ב והנחיות דומות לא פורסמו בארץ ועל כן אלו לא ישמשו אותנו כבסיס להרשעת הנקבלת.

"בהיעדר הגדרה בחוק" קרי – בחוק הישראלי !

5. ב"כ הקובל מציין, כי הנקבלת עצמה מעידה שהיא נותנת טיפול פסיכותרפי בדיון בוועדת התלונות – ת/7 – בעמ' 8 :

"אני בעצם מפעילה ... אלמנטים של CBT. אני גם משתמשת בהם, אי אפשר בלי זה כשאנחנו מטפלים בחרדות

ובעמ' 30 :

"CBT זה אחת מהשיטות של פסיכותרפיה ... אני לא מתעסקת ב-CBT, אני מתעסקת רק באלמנטים של CBT".

ובדיון בפני ועדת המשמעת, מיום 02.12.2025 עמ' 40 :

"יש אלמנטים של CBT. זה לא טיפול CBT, זה רק אלמנטים של CBT שאני משתמשת בטיפול עצמו".

מכאן מסיק ב"כ הקובל, כי CBT הינו טיפול פסיכותרפי. הנקבלת הודתה כי משתמשת באלמנטים של CBT בטיפול וכי השימוש בשיטת ה-CBT דורש מומחיות לפי סעיף 9ב לחוק.

ועוד, הנקבלת אינה מומחית ועל כן מפרה את סעיף 9ב לחוק.

עוד מוסיף ב"כ הקובל, כי לא ניתן לטעון ש"אלמנטים של CBT" אינם פסיכותרפיה – זוהי הבחנה מלאכותית חסרת בסיס מקצועי או משפטי.

6. ושוב נחזור ונעיר, כי אין ב"כ הקובל מתמודד עם השאלה העקרונית – אי קיומה של הגדרת טיפול פסיכותרפי בדין הישראלי.

7. באשר לקיום הפגישות ללא הסכמת שני ההורים:

על פי סעיף 13(א) לחוק זכויות החולה, יש חובה לקבל הסכמה לטיפול פסיכולוגי, ומפנה להגדרת טיפול רפואי בחוק:

"טיפול רפואי – לרבות פעולות אבחון רפואי, טיפול רפואי מונע, טיפול פסיכולוגי או טיפול סעודי" בדגש של ב"כ הקובל על טיפול פסיכולוגי.

בהיות ההורים גרושים, החזקה כי די בהסכמת אחד ההורים – מתבטלת (סעיף 18 לחוק הכשרות והאפוטרופסות).

על כן, חלה על הנקבלת חובת זהירות מוגברת לוודא באופן אקטיבי את הסכמת שני ההורים.

8. מהדיון בוועדת המשמעת, ומתשובת הנקבלת עולה בוודאות, כי לא התקבלה הסכמת האב.

פרוטוקול מיום 17.12.2014 (להלן: "הפרוטוקול"), עמ' 15, בתשובתה לב"כ הנקבלת "האמא אמרה". ובהמשך, בעמ' 25 הודתה, כי הם גרושים "... היא אומרת שכן, הוא בעניינים... הוא יודע שיש לילד פגישה איתך". ובהמשך, בעמ' 48: "אני יודעת שבהסכמה של האב, הם קיבלו, אני קיבלתי הסכמה, הם העבירו לי את ההסכמה. אני לא דיברתי איתו אישית". ובתשובה בעמ' 49, לא התקשרה לאבא לבקש הסכמתו "כי לא היתה התערבות, זאת היתה רק היכרות".

ב"כ הקובל מסיק, כי הנקבלת ידעה כי ההורים גרושים, בחרה להסתמך על דברי האם, לא יצרה קשר עם האב במשך שלוש הפגישות וניסתה להתחמק מאחריות בטענה, ש"זו רק היכרות". הטענה אינה עומדת במבחן החוק.

9. אי התייעצות עם גורמים מקצועיים:

כאשר פסיכולוג מטפל בקטין במצב מורכב (מחשבות אובדניות) וידוע לו כי היה בעבר בטיפול פסיכולוג ופסיכיאטר, חובה עליו מקצועית להתייעץ עם גורמים אלו, וזאת על מנת להכין הרקע, להימנע מסתירות טיפוליות ולהבטיח רצף טיפולי ולקבל מידע קריטי על הקטין. הנקבלת הודתה כי לא התייעצה עם הפסיכולוג, על אף שידעה על הטיפול הקודם. התנהגותה, לעמדת ב"כ הקובל, מהווה חוסר אחריות מקצועי וסטייה בעליל מהסטנדרט הנדרש.

10. דחיית טענת ההגנה:

ב"כ הקובל מבקש לדחות את הטענה, כי הנקבלת פעלה תחת דחיפות רפואית, וזאת על סמך ס/1, בו שלל הפסיכיאטר את סכנת החיים המיידית, ועל כן אין עוד להשתמש בחריג הדחיפות, בהיבט. חובותיה על פי הדין.

הפסיכיאטר, עת טיפל בקטין בעת האשפוז, השיג הסכמת האב – עת הקטין היה בחדר מיון. ומכאן, כי הנקבלת בחרה מטעמה שלא לעשות כן ואין זה

בסמכותה לעשות כן שעה שלא היה אבחון רפואי, שקבע מצב רפואי שונה על כן הנקבלת השתמשה בתירוץ שאין לקבלו.

11. ב"כ הקובל דוחה הטענה, כי בהיעדר הגדרה ברורה למונח פסיכותרפיה, לא ניתן להחיל את סעיף 9ב.

לעמדתו, היעדר הגדרה אינו מקנה חסינות, ופרשנות זו תרוקן את סעיף 9ב מתוכן. מקור המונח פסיכותרפיה בקליניקה ולא בחוק. זהו מונח מקצועי ועל כן נקבע בוועדה שהיו בה פסיכולוגים מומחים שקבעו מהי ההבנה המקצועית הנהוגה. כן מפנה לדין האמריקאי.

יוער, כי תפקיד ועדת המשמעת לפרש את החוק, מקום בו דרושה בו פרשנות. אין מקומה להשלים חקיקה, מקום בו קיימת לקונה. ויש להצטער שוועדת התלונות, הבנויה על טהרת אנשי המקצוע, ועדה מקצועית שאינה נדרשת להרשעה ולהליכים מעין פליליים, לא דנה בעניין.

ב"כ הקובל מפנה לדין האמריקאי, ואינו מציין כי אלו הנחיות לציבור בלבד.

12. לסיכום:

עותר ב"כ הקובל להרשיע את הנקבלת באי קבלת הסכמת האב, בנימוק שזה רק פגישת היכרות או התייעצות עם הפסיכולוג הקודם, שעה שידעה אודותיו ווויתרה מרצונה על קבלת מידע קריטי, וכן עוסקת בפסיכותרפיה ללא המומחיות הנדרשת, ולדחות הטענה, כי "אלמנט של CBT" אינם פסיכותרפיה.

סיכומי ב"כ הנקבלת

13. ב"כ הנקבלת בחר לפתוח את סיכומיו בעבירה המייחסת לנקבלת "כקיום פגישות ללא הסכמת שני ההורים", ומפנה לסעיף 13(א) לחוק זכויות החולה, הדורש הסכמה מדעת, שעה שמדובר בטיפול פסיכולוגי. אולם לעמדתו, הנקבלת קיימה עם הקטין ואימו שלוש פגישות התייעצות, שנועדו לברר האם

יש ביכולתה לסייע לקטין באמצעות שיטות הטיפול הייחודיות בהן היא מטפלת, ובסופן הנקבלת לא טיפלה בקטין.

ולעמדת הנקבלת, פגישות אלו אינן יכולות להיחשב כטיפול פסיכולוגי, כמשמעותו בחוק זכויות החולה, ועל כן לא חלה עליה כל חובה לקבל הסכמה מדעת.

לעמדת ב"כ הנקבלת, הגם אם ייקבע כי היה על הנקבלת לקבל הסכמה מדעת, הרי סעיף 14 לחוק זכויות החולה קובע, שהסכמה מדעת יכול שתהיה בכתב, בעל פה או בדרך של התנהגות. ומשהאם הביאה את הקטין לנקבלת לשלוש פגישות, הרי ניתנה הסכמתה, הן בעל פה והן בהתנהגותה.

14. להסכמת האב אין כל קשר לחוק זכויות החולה. הדרישה להסכמת שני ההורים לגבי קטין, מקורה בסעיף 18א לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962:

"כל עניין הנתון לאפוטרופסותם, חייבים שני ההורים לפעול תוך הסכמה, הסכמתו של אחד מהם לפעולת רעהו יכולה להינתן מראש או למפר, בפירוש או מכללא, לעניין מסויים או באופן כללי, וחזקה על ההורה שהסכים לפעולת רעהו, כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר".

ב"כ הנקבלת דוחה עמדתו של ב"כ הקובל בסעיף 39 לסיכומיו, כי שעה שמדובר בהורים גרושים, חזקת ההסכמה ההדדית מתבטלת, ומפנה לסעיף 18א לחוק הכשרות, אשר אינו מתייחס למעמד החוקי של ההורים.

ועוד מוסיף, כי כבר ממכתב התלונה ניתן להתרשם באופן ברור, כי האב בהחלט מודע היה למצבו הנפשי של בנו וכי נתן הסכמתו להתייעצויות המקצועיות שנערכו בנושא, כפי שהוא עצמו כותב ב- ת/2:

”... אני הייתי שותף מלא ומעורב בכל התהליך ואף הצעתי להגיע לישראל”.

ועוד מפנה ב”כ הנקבלת לעמ’ 25 לפרוטוקול שורות 8 – 19, ובהמשך עמ’ 26 שורות 1 – 7, לפיו היה ברור כי מהמידע אותו קיבלה הנקבלת מהאם, לא היתה לה כל סיבה להניח כי האב אינו יודע על הפגישות איתה.

בעדותה השיבה לשאלת בא כוחה, כי ידעה בוודאות שהקטין היה בטיפול פסיכולוגי עת שהגיע אליה. ובהמשך

XXXXXXXX – כן. וקיבלתי את הסיכום הזה, ואמה סיפרה לי אה, שאלתי על האבא. אמא סיפרה לי שהם גרושים ואני שאלתי האם האבא מצטרף לשיחה: ”האם הוא יודע שאתם באתם אלי?” היא אמרה שכן, הוא בעניינים ”אנחנו בקשר איתו, הוא יודע שיש לילד פגישה איתך”.

15. מהאמור לעיל עולה מסקנה חד משמעית, כי על שלושת פגישות ההתייעצות, אותן קיימה הנקבלת עם האם, ניתן להחיל את חזקת ההסכמה ההדדית והנקבלת היתה רשאית להסתפק בהסכמת האם לפגישות.

ויתרה מכך, ברגע שהאב, משיקוליו שלו, הורה לנקבלת שלא להיפגש עם הקטין. הנקבלת צייתה להוראתו באופן מיידי.

16. לאור כל האמור לעיל, יש לזכות את הנקבלת מחוסר אשמה מעבירה זו.

מתן טיפול פסיכותרפי ללא מומחיות – הפרת סעיף 9(ב) לחוק

17. לטענת ב"כ הנקבלת, סעיף זה הינו לב ליבה של הקובלנה, ומניח הוא שאלמלא אישום זה, לא היתה מוגשת כנגד הנקבלת קובלנה כלל.

ב"כ הנקבלת מפנה אל הסיכומים אותם הגיש בתיק אחר, בנושא זה שהינו טעון עקרוני במתן טיפול פסיכותרפי ללא מומחיות.

סעיף 1 לחוק מגדיר באופן ברור מהו עיסוק בפסיכולוגיה:

"עיסוק מקצועי כמשלח יד באבחונם ובהערכתם של עניינים ובעיות בתחום הנפשי, השכלי וההתנהגותי של בני אדם וכן טיפול שיקום ייעוץ והדרכה בנוגע לעניינים ולבעיות, כאמור, הנעשות בדרך כלל על ידי פסיכולוג".

הגדרת פסיכולוג ברורה: **פסיכולוג הוא אדם הרשום בפנקס הפסיכולוגים או בעל היתר".** ובהמשך, סעיף 2(א):

"לא יעסוק אדם בפסיכולוגיה, אלא אם הוא פסיכולוג ובהתאם לרישומו או בהתאם להיתרו".

ומכאן ברור, כי פסיכולוג הרשום בפנקס יכול לעסוק כמשלח יד בכל הנושאים המפורטים בסעיף 1 לחוק.

בסעיף 9ב לחוק הקובע, **"לא ייתן פסיכולוג טיפול פסיכותרפויטי אלא אם הוא פסיכולוג מומחה".**

מכאן לומדים, לעמדת ב"כ הנקבלת, כי טיפול פסיכותרפי הוא סוג של טיפול פסיכולוגי שהעיסוק בו מותר אך ורק לפסיכולוג מומחה (להלן – "טיפול פסיכותרפי או פסיכותרפיה").

החוק אינו מגדיר מה היא פסיכותרפיה והגדרתו המילולית של המונח "טיפול נפשי" יכולה להתאים לכל תחומי העיסוק בהם רשאי לעסוק גם פסיכולוג שאינו מומחה.

18. לעמדת ב"כ הנקבלת, זהו מצב משפטי נדיר, כאשר סעיף 9ב לוקה בחוסר ומביא את דברי בית המשפט העליון:

"במשפט הישראלי חוסר (לקונה) קיים במקום שבו הסדר משפטי השואף לשלמות איננו שלם, ואי שלמות זו נוגדת את תכליתו. ניתן לדמות את הטקסט במקרה זה כזה לחומה אשר חסרה בה לבנה שהבנאים לא הכניסו אותה למקומה".
(דנ"מ 55/9/15 יוסף יונס נ' מדינת ישראל, תאגיד המים והביוב האזורי בע"מ, פורסם בנבו).

אין ספק כי מטרתו של החוק הייתה, להסדיר את העיסוק במקצוע הפסיכולוגיה על כל רבדיו, בדומה לפקודת הרופאים ורופאי השיניים. כך גם ברורה כוונת המחוקק לייחד את הטיפול הפסיכותרפי לפסיכולוגים מומחים, אך אי הגדרת הטיפול הפסיכותרפי פוגמת בשלמותו ונוגדת את תכלית הסעיף.

זהו מקרה מובהק של "הלבנה" החסרה לא הוכנסה למקומה.

19. דרך המלך היא פרשנות על ידי בית המשפט, אולם משהונח העניין לפתחה של הוועדה, אין לה אלא לדון בעניין ובדרך בה היה בית המשפט פועל. קרי – לפי המדרג הקבוע בסעיף 1 לחוק יסודות המשפט:

"ראה בית המשפט שאלה משפטית הטעונה הכרעה ולא מצא לה תשובה בדבר חקיקה, בהלכה הפסוקה או בדרך של היקש, יכריע בה לאור עקרונות החרות, הצדק והיושר והשלום של המשפט העברי ומורשת ישראל".

מאחר ואין בחוק ולא בהלכה הפסוקה התייחסות מפורשת המגדירה מהי פסיכותרפיה, על הוועדה להסיק מסקנה בדרך של היקש.

ב"כ הנקבלת מפנה לפסקי הדין בעניין **פישלר**, שם התקיימו 5 הליכים : שניים בבית משפט השלום, שניים בבית משפט מחוזי ואחד בבית משפט עליון. הרלבנטי לענייננו הוא ע"א 36707/07 **פישלר נ' דנינו ואח'**, פורסם בנבו (להלן – פסק הדין). בפסק הדין נדרש בית המשפט המחוזי להכריע בשאלה עליה ענה בחיוב בית משפט קמא, שעל פי המצב החוקי הקיים במדינת ישראל, גם מי שאינו פסיכולוג כלל רשאי ליתן טיפול פסיכותרפי. מסקנת בית המשפט המחוזי היתה זהה – אין כל איסור על מי שאינו פסיכולוג, לא כל שכן מומחה, ליתן טיפול פסיכותרפי.

מהדרך בה הגיע בית המשפט למסקנה זו, ניתן להקיש גם על הסוגיה שבפני הוועדה.

20. השאלה המשפטית העומדת בפני הוועדה היא :

האם על פי המצב החוקי הקיים במדינת ישראל, מוסמך מי שרשום בפנקס הפסיכולוגים, אולם אינו בעל תואר מומחה או במעמד של מתמחה, ליתן טיפול פסיכותרפי?

ב"כ הנקבלת מפנה להערתו של בית המשפט בסעיף 8 לפסק דינו :

"בשולי הדברים נבקש להעיר שתי הערות: הראשונה, מצטרפים גם אנו לקריאתו של בית המשפט קמא למחוקק, לחקיקת הסדר שלם לגבי עיסוק בטיפול פסיכותרפי".

לאמרת אגב זו חשיבות ותמיכה, בטענת ב"כ הנקבלת בדבר החוסר/לקונה בסעיף 9ב, והיעדר הגדרה ברור לגבי פסיכותרפיה. ובית המשפט בפסק דינו מאשר את קביעת בית המשפט קמא בגלגולו הראשון כדלקמן :

"הדרך ליישב את האמור לעיל עם חוק הפסיכולוגים, הינה בהבנה שנקודת הכובד אינה בטכניקת הטיפול (פסיכותרפיה), אלא במטרת הטיפול. אם מטרת הטיפול היא טיפול אבחון והערכה של עניינים ובעיות בתחום הנפשי, השכלי וההתנהגותי, הרי שימוש בטכניקות הטיפול הפסיכותרפיות ליישום מטרות אלה, נכלל בגדרו של סעיף 1 לחוק הפסיכולוגים".

21. קביעות בית המשפט, כמפורט לעיל, מובילות בהכרח למסקנה, שכל עוד אין נמצא חוק המסדיר מהי פסיכותרפיה, הרי המסקנה המתבקשת היא, שגם פסיכולוג שאינו מומחה, רשאי לעסוק בטיפול המשלב בתוכו אלמנטים פסיכותרפיים, ובתנאי שהוא פסיכולוג הרשום בפנקס הפסיכולוגים.
22. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי הפרשנות לפיה גם מי שאינו פסיכולוג רשאי לעסוק בפסיכותרפיה, עולה בקנה אחד עם חוק יסוד חופש העיסוק הקובע, כי כל אזרח או תושב זכאי לעסוק בכל עיסוק מקצועי או משלח יד, כל עוד לא נקבע אחרת בחוק.
23. סעיף 9ב, אשר במקור ייחד את הטיפול הפסיכותרפית אך ורק למומחים בפסיכולוגיה קלינית, כתוצאה מאי שביעות רצון בקרב פסיכולוגים מומחים בתחומים אחרים, הסעיף שונה לנוסחו הקיים כיום. על כן, על חברי הוועדה הפסיכולוגים להתעלות מעל רצונם הטבעי והמובן לגידור המקצוע לבעלי מומחיות בלבד.
24. עמדת ב"כ הנקבלת היא, כשם שתיתכן פעילות פסיכותרפית בידי מי שאינם פסיכולוגים כלל וכלל, הרי מקל וחומר יש לאפשר גם לפסיכולוגים שאינם מומחים, לעסוק במקצועם כפסיכולוגים, ועל כן עותר ב"כ הנקבלת לזכותה מחוסר הסמכתה מעיסוק בפסיכותרפיה למרות שאינה מומחית.
25. ב"כ הנקבלת מפנה לעדותה של הנקבלת, בעמ' 19 – 22, שם פרשה הנקבלת בפני הוועדה, ובהרחבה רבה, את תחום עיסוקה, אותו ניתן להגדיר כטיפול

בביופידבק ונוירו פידבק. והערה חשובה לדברי ב"כ הנקבלת, טיפול בשיטה זו אינו מחייב את המטפל להיות פסיכולוג.

26. לעמדתו, יש להניח כי חלק מהטיפול אותו מעניקה הנקבלת, היא משתמשת במונחים הלקוחים מעולם הפסיכותרפיה, ואולם אין בכך כדי למנוע ממנה להמשיך בתחום עיסוקה, גם אם אינה מומחית.

27. עוד מציין ב"כ הנקבלת, כי בית המשפט המחוזי קבע, כי הפרשנות לפיה מי שאינו פסיכולוג רשאי לעסוק בפסיכותרפיה, עולה בקנה אחד עם חוק יסוד: חופש העיסוק, כי כל אזרח או תושב זכאי לעסוק בכל עיסוק מקצועי או משלח יד, כל עוד לא נקבע אחרת בחוק.

28. עוד מוסיף ב"כ הנקבלת, כי מלכתחילה סעיף 9ב ייחד את הטיפול הפסיכותרפי אך ורק למומחים בפסיכולוגיה קלינית, ועקב חסר שביעות רצון בקרב פסיכולוגים מומחים בתחומים אחרים, שונה נוסחה לנוסח הנוכחי.

29. לבסוף מציין ב"כ הנקבלת, כשם שתיתכן פעילות פסיכותרפית בידי מי שאינם פסיכולוגים כלל וכלל, הרי מקל וחומר יש לאפשר גם לפסיכולוגים שאינם מומחים, לעסוק במקצועם כפסיכולוגים.

אשר על כן ולנוכח תחום עיסוקה הייחודי של הנקבלת, יש לזכותה מחוסר אשמה בעיסוק בפסיכותרפיה, למרות שאינה מומחית או מתמחה.

דיון והחלטה

30. העובדות הצריכות לענייננו:

מעיון בחוות דעתו של דר' אש אנגל לירן, פסיכיאטר – ס/1, אשר ניתנה עת הגיע בנה של הנקבלת למיון עולה, כי הגיע עקב מסרונים ששלח לבנות כיתתו, בסגנון "זה היום האחרון של יפה ... הלוואי שאני אמות ... יש לי מספיק

בעיות בבית וכיו"ב. קרי – בעקבות הווטס-אפס, כאמור, ללא ניסיון התאבדות, שצוין במהלך דיון ההוכחות.

עוד עולה מחוות הדעת, כי הקטין מטופל על ידי פסיכולוג, המלצת הפסיכיאטר עם שחרורו מהמיון הינה:

"יכול לחזור לפעילות בית ספרית רגילה, ישוחרר כעת

מהמיון עם ההמלצות הבאות:

המשך מעקב פסיכיאטרי במסגרת הקהילה;

המשך טיפול בפסיכותרפיה;

בכל החמרה במצב, יש לגשת לבדיקת רופא".

המלצה זו הביאה את אמו של הקטין לפנות אל הנקבלת, והנה בשלב זה נציין, כי היעדר הגדרת הפסיכותרפיה בחוק הפסיכולוגים, הינה מקור הבעיה, שאם היתה הפנייה לטיפול אצל פסיכולוג מומחה, כי אז לא היו עולות שאלות הטיפול, סוגו, ומי רשאי לתיתו על פי דין..

31. עם תחילת הדיון בהוכחות, ב- 17.12.2025, הציגה הנקבלת את הכשרתה בתחום הפסיכולוגיה ברוסיה וכן ניסיונה בתחום ה- special psychology – מומחיות שאינה מוכרת בארץ. ומשכך, בחרה לעסוק בביו פידבק ונירו פידבק, כאשר עיסוק באמצעי זה אף אינו דורש תואר בפסיכולוגיה. מן המפורסמות היא, כי הטיפול בשיטות הביו פידבק וה- CBT הן טכניקות בשימוש רחב על ידי גורמים שונים – כולל מורים ואחיות, עובדים סוציאליים ואחרים, אשר עברו הכשרה ומיישמים שיטות אלו.

הנקבלת העידה, בעמ' 21 – 22 לפרוטוקול, על הכשרה בתחומים אלו.

32. על פי הקובלנה, הנקבלת אינה יכולה לעסוק בטיפול פסיכותרפי ועסקה במתן טיפול המשלב אלמנטים של CBT וטיפול רגשי ללא מומחיות. וכך עשתה במהלך שלושה מפגשים, וזאת מבלי לקבל הסכמת האב.

33. על מהותם של שלושת המפגשים אנו למדים מהתירשומת, אותה ניהלה, ומעדותה. לטענתה, וזו לא נסתרה, היו אלו פגישות in take, שמשמעותן פגישת היכרות ואבחון ראשוניים. קרי – כמשמעותן, פגישות של קליטה, איסוף מידע לגבי סיבת הגעה לטיפול, רקע משפחתי, היסטוריה רגשית/ רפואית רלבנטית, בדיקת הקשיים המרכזיים וציפיות ומטרות הטיפול. מטרת הפגישה הינה, הבנת התמונה הכללית של המצב ולהחליט אופן הטיפול.

הליך זה יכול שיתקיים בפגישה אחת בלבד, לפעמים שתיים ושלוש, ככל שנדרש.

התרשמותנו, כאמור מהתירשומת ומעדותה של הנקבלת, כי הפגישות התמקדו בהערכת הצורך בטיפול. ולא הגיעו לידי טיפול.

סיכום הפגישות – ת/1 – הינו הראיה המכריעה בעניין, שכן היה זה הסיכום שהוכן במהלכן ומבלי ליתן גרסה שתצדיק פעילותה.

ובהמשך – ת/6 – חוות דעת פסיכולוגית, בפיסקה לפני אחרונה

**“המלצתי לבדוק אפשרות לחינוך ביתי, עד תום שנת הלימודים
הנוכחית ולהתחיל טיפול CBT בשילוב שיטת ביו פידבק
...”**

קרי – טרם התחיל טיפול כלשהו !!! “קיימנו שלושה מפגשים אבחוניים, אך נאלצנו להפסיק ... והנה, אותם מפגשים במהותם הם - in take...”.

ובהמשך, ב- ת/6, משהופסק הטיפול: “ממליצה להתייעץ עם גורם מקצועי וכו”.

תיאורה אותה פגישה שלישית ואחרונה, מפיה של הנקבלת בעמ' 30 לפרוטוקול, מתמקדת במחלוקת שהתגלעה במשפחה לגבי נסיעת הילד לאביו הנמצא בגיאורגיה. התנגדותה של האשה, הוויכוח בין האם לקטין, שפרץ בגין כך. הנקבלת מציעה דרך לראות את האב ולפשר. אולם אין כל סממן טיפולי בקטין, אלא, כפי שהובהר בעמ' 33 לפרוטוקול שורה 11: “ההמלצה שלי

הייתה פסיכותרפיה עם שילוב של ביו פידבק ונווידבק, זה מה שאני עושה ושימשיך בטיפול פסיכולוגי". ובתשובה לבא כוחה, שורה 15: הטיפול הפסיכולוגי לא אצלה. ובהמשך, הוא כבר היה בטיפול, שורה 17: והיא יכולה להציע מצידה טיפול ביו פידבק ונווידבק.

פגישתה השלישית והאחרונה של הנקבלת, הסתכמה בהמלצתה להתייעץ עם הגורמים המקצועיים.

34. ב"כ הנקבלת לא פנתה לקבלת הסכמתו של האב, וכעולה מעדותה, לא היה זה טיפול אלא פגישת היכרות. ומדברי אם הקטין והקטין, כעולה מרישום פגישותיה עולה באופן חד משמעי, כי האב היה בתמונה באשר לכל מפגש ולא התנגד לו. המפגש השלישי, בו התגלעה המחלוקת בין ההורים, הוא הוא שגרם לכעס ולהפסקת הטיפול.

ראוי לציין, כי לא נחקרו לא האם ולא האב לגבי גירסת הנקבלת באשר לידיעת האב אודות המפגשים, וכן לא נחקרה האם לגבי מהותן של הפגישות. ומשכך, וגירסת הנקבלת לא נסתרה, הרי מקובלת עלינו ועל פיה תתקבל החלטתנו.

35. ב"כ הקובל מייחס לנקבלת אי קבלת הסכמת ההורים, עת היו פרודים, לטיפול רפואי לקטין, לפי סעיף 13(א) לחוק זכויות החולה. אולם, כאמור לעיל, אין בפנינו טיפול רפואי. הטיפול טרם החל וספק, נוכח המלצת הנקבלת, אם היה מתחיל אותו טיפול פסיכותרפי, אשר ספק רב, כפי שיפורט בהמשך, אם אסור עליה כפסיכולוגית, ועל כן, אין לנו אלא לפנות לסעיף 18(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962:

"בכל עניין הנתון לאפוטרופסותם, חייבים שני ההורים לפעול תוך הסכמה. הסכמתו של אחד מהם לפעולתו של רעהו יכולה להינתן מראש או למפרע, בפירוש או מכללא, לעניין מסויים או באופן כללי וחזקה על ההורה שהסכים לפעולות רעהו, כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר".

בניגוד לעמדת ב"כ הקובל בסעיף 39 לסיכומיו, סעיף זה אינו מתייחס למצב החוקי של ההורים.

וכפי שפרטנו לעיל, האב בהחלט מודע למצבו הנפשי הקשה של בנו ונתן הסכמתו להתייעצויות המקצועיות שנערכו בנושא, ראה ת/2, בו נכתב כי –

"היה שותף מלא ומעורב בכל התהליך ואף הצעתי להגיע לישראל".

וכן, לעדותה של הנקבלת בעמ' 25 לפרוטוקול שורות 8 – 19 ובהמשך, בעמ' 26 שורות 1 – 7, לפיה היתה משוכנעת מהמידע אותו קיבלה מהאם, כי האב יודע אודות הפגישות:

"XXXXXXXX: כן, וקיבלתי את הסיכום הזה, ואמא סיפרה לי, אה שאלתי את אבא, אמא סיפרה לי שהם גרושים ואני שאלתי האם האבא מצטרף לשיחה "האם הוא יודע שאתם באתם אלי". היא אומרת שכן. הוא בעניינים. אנחנו בקשר איתו והוא יודע שיש לילד פגישה איתך".

אין ספק שלמקרא דברים אלו, יש להחיל את חזקת ההסכמה ההדדית.

ועוד, ברגע שהאב הורה לנקבלת שלא להיפגש עוד עם הקטין, צייתה הנקבלת להוראות באופן מידי.

ומסקנתנו היא כלשון החוק: כי ניתן לטפל בקטין כאשר רק אחד מההורים נתן את הסכמתו, ובלבד שאין הוכחה לכך שההורה השני מתנגד לטיפול. והרי ברגע בו הביע התנגדות, המפגשים הופסקו.

36. **מכל הנימוקים שמנינו לעיל, הננו מזכים את הנקבלת מעבירה 2, כהגדרתה בסיכומי ב"כ הקובל, קיום פגישות ללא הסכמת שני ההורים.**

37. באשר למתן טיפול פסיכותרפי ללא מומחיות (הפרת סעיף 9(ב) לחוק, אישום מספר 1 בסיכומי ב"כ הקובל.

38. ב"כ הקובל מבסס את טיעונו על סעיף 9ב לחוק, הקובע:

"לא יתן פסיכולוג טיפול פסיכותרפויטי אלא אם הוא פסיכולוג מומחה. החוק בסעיף 1 מגדיר פסיכולוג, פסיכולוג מומחה כן פסיכולוג מדריך. אולם, אן בו הגדרה למהות הטיפול הפסיכותרפויטי, האסור על פסיכולוג לתיתו".

ב"כ הקובל מסיק, כי הטיפול שניתן על ידי הנקבלת הינו טיפול האסור על מי שאינו מומחה, וזאת בהסתמך על הגדרות של האגודה האמריקאית לפסיכולוגיה, אשר לא אומצה בהנחיות ולא בדין הישראלי, וכן מצטט מפסק הדין בעניינו של **פישלר נ' דנינו** (ת"א 10315/06), אך בוחר שלא להביא את המסקנה העולה מפסק הדין, עת מנתח את המצב המשפטי בארץ.

בע"א **פישלר נ' דנינו ואח'** (ע"א 3707/07) הרלבנטי לעניינו, בו הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה אליה הגיע אף בית משפט קמא, לפיה אין כל איסור על מי שאינו פסיכולוג, לא כל שכן מומחה ליתן טיפול פסיכותרפי. הרקע להחלטתו היא, הלקונה / החסר בהגדרת הטיפול הניתן גם על ידי סוציולוגים, בעלי מקצועות אחרים, אולם נאסר לתיתו על פסיכולוגים.

נוכח הרלבנטיות שבפרשת פישלר וגלגוליה לעניין הנוכחי, נציין כי הדיון נערך על פני כמה ערכאות ובמספר סבבים, ודי בכך כדי להעיד עד כמה הסוגיה שנויה במחלוקת, וזאת כאשר גם בית המשפט העליון קרא למחוקק להבהיר את חוסר הבהירות ו'או להסדיר את הדבר בחקיקה, והצר על כך שהדבר לא נעשה עד היום.

אי בהירות החוק, וכל שכן לאחר שאי הבהירות נדונה בערכאות שיפוטיות ואף בית המשפט העליון העיר על כך, אינה יכולה לפעול לחובת הנקבלת.

נציין, כי גם אם פרשנות בשל חוסר הבהירות או הלקונה, בשל היעדרה של

הגדרה ל"טיפול פסיכותרפיי", מובילה למסקנה כי נקבל הפר אותו ועבר עבירת משמעת ואילו אחרת, מובילה כי פעל כדין, הרי ספק זה פועל לטובתו ולא לחובתו של הנקבל.

ונביא את דברי בית המשפט העליון ברע"א 3750/10 בענין **פישלר** (נבו מ- 04.12.2012):

"השאלה האמיתית שבמחלוקת בין הצדדים היא ביסודה, האם על פי המצב הקיים בדין בישראל, מוגבל הטיפול בפסיכותרפיה לפסיכולוגים קליניים או כיום – לפסיכולוגים מומחים. בית משפט המחוזי בתל אביב, בע 3224/02 השיב על כך בפסק דינו מיום 17.09.2006 בשלילה, אך דבר שיש לברר עוד, האם ההכשרה בתואר ראשון ושני מדעי ההתנהגות מאפשרת עיסוק במקצועה של המשיבה 1 כמטפלת בפסיכותרפיה בגדרי סעיף 2(ג) לחוק הפסיכולוגים ... בית משפט השלום, שאליו הוחזר הדיון, בתא 10315/01, סבר שהתשובה לכך חיובית, במסגרת הכשרתה ותאריה של המשיבה 1, במסגרת עיסוקה בדין כמטפלת משפחתית. בית המשפט המחוזי, בפסק הדין נשוא הבקשה מיום 02.04.2010, לא נדרש לשאלה זו, ועל פי עובדות המקרה סבר שההסכמה בין הצדדים באשר לטיפול פסיכותרפי, לא כללה הסכמה לטיפול משפחתי, גם אם לדעת המשיבים מדובר בטיפול שזהה לטיפול פסיכותרפי.

לכך הוסיף בית המשפט המחוזי, בחינת למעלה מן הדרוש, כי הוא חולק על הכרעת אותו בית משפט מחוזי, הנזכרת מעלה, כי אין הטיפול מוגבל לכל מי שאינו פסיכולוג קליני כיום פסיכולוג מומחה ולדעתו, יוחד התחום לפסיכולוג. הוא הטעים, כי ההערה היא למעלה מן הדרוש.

נוסיף לשלמות התמונה, כי מדינת ישראל, עוד בשלב מוקדם של הטיפול בפרשה, לא הביעה עמדה בתיק (הודעה בת"א 14569/98 משנת 2000) וצר לנו על כך.

איננו רואים לנכון ליתן רשות ערעור ... ברי, כי דבריו של בית המשפט המחוזי בתיק נשוא הבקשה, באשר לנושא הכללי היו בחינת הערת אגב, שהוא עצמו לא ראה כמחייבת, ובוודאי לא נחלוק אנו על כך שאיננה מחייבת. אשר להכרעה האופרטיבית, היא תחומה לעובדות המקרה, ולגביה איננו רואים ליתן רשות ערעור. המצב המשפטי נכון לשעה זו, ומבלי שלפנינו טיעונים יסודיים מטעם כל הנוגעים בדבר, כולל המדינה ואיגודים מקצועיים רלבנטיים, איננו חורג מפסק דינו של בית המשפט המחוזי בגלגול ראשון, כאמור (מ- 17.09.2006), ובהמשך לו, על כל מקרה להיבחן לנסיבותיו. מובן, כי ככל שהסוגייה טעונה יותר הבהרה, עליה להתברר אם על ידי המחוקק ואם בהליך שבו יישמעו כל הטיעונים, כאמור".

39. אמנם, הנקבלת נחקרה, הן בוועדת התלונות וכן בעת הדיון המשמעתי בדבר השימוש באלמנטים משיטת ה-CBT, אך גם ב"כ הקובל בסיכומיו מפנה אל גופים (סעיף 28 לסיכומיו) שעמדתם לא אומצה בדיון הישראלי, את המסקנה כי CBT מסווג כפסיכותרפיה, אך אין בכך מענה לסוגיה המרכזית, כי אין בחוק הישראלי הגדרה לטיפול פסיכותרפי ומשחסרה הגדרה זו, אין לנו כל בסיס להרשעתה, כפי שפרטנו לעיל.

על מנת להרשיע בעבירה, נאמר את הברור מאליו: ההליכים המשמעתיים הננקטים על ידי משרד הבריאות, הינם "מעין פליליים", ועל הדיון להיעשות בהשראת הדיון הפלילי, הוכחה מעל ומעבר לספק סביר. והרי לפנינו אין הגדרה לעבירה, אין קיום איסור על פסיכולוג שאינו מומחה לעסוק בפסיכותרפיה, ומשזו לא הוגדרה, האיסור הינו בעלמא ונטול כל משמעות פלילית / משמעטית.

40. הטיפול ב-CBT, בביופידבק, מסור לכל מי שסיים הכשרה בתחום, כפי שצינו אחיות, עובדים סוציאליים, בעלי תואר ראשון או שני לפחות, לגבי מקצועות שונים, כן לבוגרי מקצועות פרה רפואיים (כגון: מטפלים באמצעות אמנות, מרפאים בעיסוק ופיזיותרפיסטים, אנשי חינוך ועוד).

ומשאלו פני הדברים, אין מקום למנוע זאת מפסיכולוגים רשומים.

41. ערים אנו למעמדו של מקצוע הפסיכולוגיה, בצורך בלשמור עליו ולא פחות בהבטחת טיפול מקצועי לציבור. ומשכך, וזה המצב המשפטי, עת כתיבת החלטתנו, ועל כן יש לבחון כל טיפול לגופו, שכן יש בו פוטנציאל להפוך לטיפול נפשי עמוק, עם השלכות משמעותיות על המטופלים. ועל כן, יש להקפיד על סטנדרט מקצועי גבוה ושקיפות מלאה לגבי ההכשרה. אולם, לא נוכל לקבוע כי הנקבלת עברה עבירה על הוראות סעיף 9ב לחוק הפסיכולוגים, בהעדר הגדרה כאמור ולאחר בחינת מעשיה בשלושת המפגשים נשוא הקובלנה. ממילא עת קבענו כי המפגשים נשוא אישום מס' 2 אינם בבחינת טיפול, הרי כבר בשלב זה, הנקבלת לא עברה על הוראות סעיף 9ב לחוק.

לאור כל האמור לעיל, הננו מזכים את הנקבלת מאישום מס' 1.

42. נוכח חשיבותו של הנושא, הבאנו עמדתנו ואין אלא כדי לקרוא לקביעת קריטריונים והגדרות לפסיכותרפיה הניתנת רק על ידי פסיכולוג מומחה, אין דרך משפטית למנוע עיסוק מאנשים, אשר למדו טכניקות טיפוליות להשתמש בהן וליישמן.

נדגיש, כי הבסיס לטיפול הניתן על ידי מטפלים שונים, ובהם פסיכולוגים, הוא מניעת מצג שווא, גבולות ברורים ואחריות מקצועית הנגזרת מכלל ההכשרות שעובר המטפל.

אין בכותרת כדי להעיד על מהות הטיפול. מהות הטיפול המוענק צריכה להיבחן, קרי – כשרות מקצועית, העולה בגבולות ההכשרה ומניעת נזק.

נחזור ונדגיש, כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו בטרם ייוחס עבירה. בעמימות ובחוסר ההגדרה, יש כדי לפגוע בציבור וגם באנשי המקצוע.

ובהיבט המשפטי, אין מקום להרחיב את האיסורים המשפטיים מקום שהדין אינו ברור.

בהרחבה, בדרך זו, ובניסיון ליישום באמצעות העמדה לדין, יש כדי לפגוע, מחד – בכבוד המקצוע, ומאידך – באמון הציבור. ולא פחות חשוב בהגינות ההליך כלפי המטפלים והמטופלים.

נציין, כי בבחירת נקבל אקראי, בשל תלונה שהוגשה נגדו, על מנת להעמידו לדין בגין עבירה על סעיף 9ב, יש כדי אכיפה בירנית. ואם אמנם סבור הקובל, כי קיימת בעיה בתחום, ראוי שתיעשה פעולה רוחבית, וכמובן תוך הגדרת גבולות הטיפול המסור לפסיכולוג מומחה, כפי שצינו לעיל.

ועוד נוסיף, כי יש בהגבלה כדי לפגוע בחופש העיסוק, שהינו חוק יסודי, וניתן להגביל עיסוק רק על פי דין.

וככל שהטיפול הפסיכותרפי יועד אך ורק לפסיכולוג המומחה, יש לבחון גם את נושא השגת גבול המקצוע על ידי המטפלים השונים אשר הכשרתם מוכרת ומקובלת !

43. אישום מס' 3 - אי התייעצות עם גורמים מקצועיים

לא ברורה האשמה ומהות העבירה.

התקיימו שלושה מפגשים, בהם קיבלה הנקבלת מידע אודות הקטין, לרבות חוות דעת פסיכיאטרית, לפיה חזר למסגרת בית ספרית רגילה, תוך המלצה על המשך טיפול פסיכותרפי. במהלך המפגש השלישי נפסק הקשר עימה. משלא הגיעה לכלל טיפול, לא מצאנו כי היה עליה להתייעץ עם מאן דהוא, מה עוד שהקטין היה במקביל בטיפול פסיכולוגי.

ב"כ הקובל לא הצביע על כל צורך אמיתי לעשות כן להגנתו של הקטין ואיננו מוצאים בסיס לחובתה בשלב זה להתייעץ עם פסיכולוג. לפיכך הננו מזכים את הנקבלת מהאישום השלישי.

43. סוף דבר,

הננו מזכים את הנקבלת משלושת האישומים שיוחסו לה בקובלנה.

לסיום, מצאנו להזהיר ולהדגיש, כי על הנקבלת לשמור על הגבול שבין הענקת טיפול, באמצעות טכניקות למיניהן, בהן הוכשרה שלא להגיע לטיפול פסיכולוגי לו נדרש פסיכולוג מומחה, שכן, כל טיפול יכול באופן מהיר להיחפז לעבודה נפשית עמוקה ורגישה, עם השלכות משמעותיות על בני הזוג ועל ילדים. וכפי שכבר אמרנו, יש להקפיד על מניעת מצג שווא, גבולות ברורים ואחריות מקצועית. אין די בכותרת, אלא בחינה של הקורה בחדר הטיפולים. ככל שהטיפול נכנס לעומק נפשי ולמורכבות גבוהה יותר, כך עולה הצורך ברף גבוה יותר של כשירות, גבולות, אחריות, תיעוד והפנייה בעת הצורך. זהירות זו עולה בקנה אחד עם כללי האתיקה המקצועית של הפסיכולוגים, שעיקרה כשירות מקצועית, פעולה בגבולות ההכשרה ומניעת נזק.

ניתנה היום. 22/02/2026

_____	_____	_____
לינדה שפיר, עו"ד	דר' שרונה מי-טל,	דר' שמואל פגירסקי,
נציגת שר המשפטים	נציגת מועצת הפסיכולוגים	פסיכולוג בשירות המדינה